

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ:

أَفَلَمْ يَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَتَكُونَ لَهُمْ قُلُوبٌ يَعْقِلُونَ بِهَا

أَوْ أَذَانٌ يَسْمَعُونَ بِهَا فَاتَّهَى لَا تَعْمَى الْأَبْصَارُ

وَلَكِنْ تَعْمَى الْقُلُوبُ الَّتِي فِي الصُّدُورِ.

وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ،

وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ وَأَعْمَالِكُمْ.

Sevgi Varsa, Engel Yoktur!

(28.11.2025)

Dünya, hepimizin farklı şekillerde sınandığı bir imtihan yeridir. Kimimiz varlıkla sınanır, kimimiz yoklukla; kimimiz toklukla sınanır, kimimiz açlıkla; Kimimiz sağlıklıla sınanır, kimimiz hastalıkla. Hani buyuruyor ya Yüce Mevla: **“Yemin olsun ki sınayacağız sizi, biraz korku ve açlıkla; mallardan, canlardan ve ürünlerden azaltmakla. Müjdeler olsun, tüm sabreden kullara!”**¹

Kardeşlerim! Aziz Müminler!

Hayatın en çetin sınavlarından biri de bedeni veya zihni saran engellerle tanışmaktır. Oysa unuttuğumuz önemli bir hakikat var: Hepimiz bu dünyaya muhtaç ve savunmasız olarak gözlerimizi açtık. Dünyaya adeta bir engelli olarak geldik. Ellerimiz vardı ama tutamadık; ayaklarımız vardı fakat yürüyemedik; gözlerimiz vardı göremedik; dilimiz vardı konuşamadık. O ilk engellerimizi, sevdiklerimizin şefkati ve desteğiyle aşabildik. Kimimiz bu zorlu yolculuğa engelli olarak başladı, kimimiz ise hayatın akışı içinde bu gerçekle yüzleşti. Bugün bedenlen sağlıklı olsak bile başımıza yarın nelerin geleceğini hiçbirimiz bilemeyiz. Esasında hepimiz, bu hayat yolculuğunda ya bir engelliyiz ya da potansiyel birer engelli adayız.

Peki, nedir gerçek engel? Gözün görmemesi, kulağın duymaması ya da dillerin susması mıdır? Bu sorunun cevabını ilahi kelama bıraktığımızda, karşımıza sarsıcı bir hakikat çıkar: Asıl engel bedende değil, vicdandadır. Yüce Rabbimize göre asıl körlük gözlerde değil, gönüllerdedir.² Rabbimizin katında, kalp gözüyle hakikati görmeyen kördür, gerçeği konuşmayan dilsizdir, hikmeti işitmeyen sağırdır.³

Unutmayalım ki Rabbimiz, bizleri bedensel özelliklerimize göre değerlendirmez. Şeklimize, şemalimize bakmaz; boyumuza posumuza bakmaz, yakışıklı veya güzel olup olmadığımıza bakmaz. Peygamberimizin de (s.a.s.) buyurduğu gibi Yüce Allah, kalplerimize bakar, amellerimize bakar.⁴

Peygamberimizin çevresinde de engelliler vardı. Fakat Rahmet Peygamberi (s.a.s) onları asla yalnız bırakmadı; aksine onları toplumun en değerli parçası olarak kabul etti. Efendimiz (s.a.s), engellilere 'yapamazsın' diyerek değil, 'sana güveniyorum' diyerek yaklaştı. Öyle ki, gözleri görmeyen Abdullah İbn Ümmü Mektûm'u (r.a) tam on üç kez Medine'de kendi yerine vekil bıraktı. Aynı şekilde, yürüme engeli olan Muaz bin Cebel'i (r.a) önemli bir görevle Yemen'e hem zekât memuru hem de hâkim olarak görevlendirerek;⁵ bedensel engellerin liderliğe ve sorumluluk almaya engel teşkil etmeyeceğini tüm dünyaya ilan etti. Peygamberimiz bu tavrıyla tüm insanlığa şu evrensel mesajları haykırış oldu: **En büyük engel, kalplerdeki engeldir. Vicdan varsa, engel yoktur! Merhamet varsa, engel yoktur! Sevgi varsa, engel yoktur!**

Kardeşlerim!

Kul olarak üzerimize düşen sorumlulukları asla göz ardı etmeyelim. Nesillerimizin sağlığını tehdit edebilecek genetik risklerin önüne geçmek için, sağlık kontrollerimizi mutlaka yaptıralım. Aynı hassasiyeti çalışma hayatımıza da taşıyalım, iş kazalarına karşı daima dikkatli ve tedbirli olalım. İşimizi düzgün, sağlam ve güvenli yaparak, olası kazaların önüne geçelim. Bütün bu tedbirlerin ötesinde ise, başımıza gelen musibetlere karşı isyan etmeyelim, hayattan küsmeyelim, yaşam mücadelesinden vazgeçmeyelim. Yaşadığımız veya yaşayacağımız zorlukların birer imtihan olduğunun bilincinde olalım. Sahip olduğumuz imkânlarla şükredelim; sahip olmadıklarımız için ise sabrederek ve tevekkül ederek yolumuza devam edelim.

Nasıl ve ne şekilde sınanırsak sınıanalım Rabbim bizleri sınavlarından başarıyla geçen kullarından eylesin. Cumamız hayırlara ve toplumsal farkındalığa vesile olsun!

DİTİB Hutbe Komisyonu

¹ Bakara, 2/155.

² Hac, 22/46.

³ Bakara, 2/171.

⁴ Müslim, Birr, 34.

⁵ Buhârî, Zekât 41, 63.